

Arrest

nr. 98 277 van 1 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 augustus 2007 trad verzoeker in het huwelijk met een in België verblijvende Marokkaanse vrouw.

1.2. Verzoeker diende op 26 maart 2010 bij het Belgische consulaat te Casablanca, Marokko, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 7 oktober 2010 dat aan verzoeker een visum type D kon worden afgegeven.

1.4. Verzoeker meldde zich, na zijn binnenkomst in het Rijk, op 8 april 2011 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om zijn elektronische vreemdelingenkaart af te halen. Dit document werd hem afgeleverd.

1.5. Via een op 7 juni 2012 gedateerd schrijven deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeker mee dat hij overwoog om een einde te stellen aan diens verblijf en verzocht hij hem bewijzen over te maken waaruit kon worden afgeleid dat hij en zijn echtgenote actief werk zochten alsmede andere stukken die hij dienstig achtte.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 augustus 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 16 november 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en) : [D.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De referentiepersoon bewijst namelijk niet dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 10 §2 en §5 van de wet van 15.12.1980. Mevrouw geniet namelijk reeds vanaf december 2008 en zeker onafgebroken sedert maart 2010 werkloosheidsuitkeringen. Meneer brengt geen bewijzen van bestaansmiddelen aan.

Beiden zijn ingeschreven bij de VDAB sedert 18.07.2011, blijkbaar zonder verdere opvolging.

Betrokkenen brengen enkele papieren aan waaruit zou moeten blijken dat ze actief werk zoeken: het gaat over met de hand geschreven briefjes, waarop voor de helft geen naam van de zogezegde sollicitant terug te vinden is en die door vormgeving en inhoud niet ernstig kunnen worden genomen. Trouwens, elk van deze briefjes dateert van na de vraag van DVZ om bewijzen aan te brengen van het feit dat actief werk wordt gezocht (07.06.2012). Mevrouw brengt één inschrijvingsformulier aan voor kandidaat thuishulp en dit ook van na 07.06.2012.

Het langdurig genieten van werkloosheidssteun is blijkbaar slechts een probleem wanneer [het] verblijfsrecht in het gedrang komt.

Wat betreft artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: betrokkene verblijft pas sedert 07.02.2011 in België; ook daarom kan niet worden aangenomen dat hij geen familie-, culturele of sociale banden meer heeft met het land van herkomst. Tevens is er een kindje in het gezin sedert 29.04.2011. Al deze zaken wegen niet op tegen het feit dat aan de voorwaarde van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen duidelijk niet wordt voldaan.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10 §§ 2 en 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de informatieplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

In casu geeft de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen niet weer waaraan zij ten grondslag ligt, waar zij stelt dat verzoeker niet zou beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Een louter verwijzing door de verwerende partij naar het al dan niet hebben van stabiele, toereikende en regelmatige [inkomsten], volstaat evenwel niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker.

Verwezen kan immers naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010,1-01839):

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

Te dien einde stelt art. 10 §2 Vreemdelingenwet dan ook dat in dergelijk geval dient te worden onderzocht of de vreemdeling die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De door de wet bepaalde inkomensvoorwaarden behoeft immers enige toetsing aan de concrete situatie van de aanvrager.

Nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris dienovereenkomstig een behoefteanalyse heeft gemaakt.

Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter beperkt heeft op de inkomensvoorwaarden van artikel 10 §2 Vw., zonder evenwel de concrete situatie van verzoeker te beoordelen. (Schending van art. 10 §2 Wet van 15.12.1980, van art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en van de materiële motiveringsplicht)

In casu diende verwerende partij te beoordelen of de echtgenote van verzoeker, verzoeker op regelmatige en stabiele wijze kan onderhouden, dit had moeten gebeuren op moment van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker bevindt zich sedert 07.02.2011 in België.

Hij heeft zich ingeschreven voor de lessen Nederlands. Hij volgt twee maal in de week Nederlandse lessen.

Verzoeker als zijn echtgenote hebben zich ingeschreven bij de VDAB, waarvan het inschrijvingsbewijs zich in het administratief dossier bevindt.

Verzoeker heeft langs zijn kant vele cv's gestuurd als spontaan langs gaan bij vele zelfstandigen om te horen of er al dan niet werk was.

Helaas was het antwoord steeds negatief.

Hij heeft verschillende documenten hieromtrent neergelegd maar de verwerende partij haalt aan dat er op sommige brieven geen naam staa[t] vermeldt. Hierbij wilt verzoeker antwoorden dat de meeste bedrijven, winkeliers en zelfstandigen niet wensen een brief van de spontane sollicitaties te schrijven. Dat het verzoeker zeer veel moeite heeft gekost om zelfs die 'paar' brieven te bekomen.

En effectief uit de documenten blijkt dat sommige winkeliers de naam van verzoeker en/of van zijn echtgenote niet hebben vermeld op hun brief. Dit is eerder een bewijs dat de zelfstandigen en winkeliers geen moeite willen doen om een degelijk opgesteld brief aan verzoeker af te geven. Met als gevolg dat verzoeker enkel brieven kan neerleggen die met de hand zijn geschreven. Tenslotte staan op elk brief een stempel van de bvba als een handtekening van de zaakvoerder, hetgeen niks doet aan de authenticiteit van het document. Het is niet dat een handgeschreven document minder waardig is dan een getypte brief! !

Verzoeker heeft van vele winkeliers enkel een mondelinge mededeling gekregen dat er geen werk was. Ze wilden kort weg geen BRIEF OPMAKEN, Verzoeker kon hen moeilijk gaan dwingen om hem een brief af te geven dat bewees dat hij bij hen had aangeklopt voor werk.

Uit de stukken blijkt ook dat verzoeker eerder is gaan aankloppen bij winkeliers en zelfstandigen van Marokkaanse origine, doordat hij nog niet de Nederlandse taal beheerst en nog steeds school loopt voor de Nederlandse taal. Zelfs de Marokkaanse zelfstandigen eisten van verzoeker dat hij de Nederlandse taal perfect moest beheersen om in dienst te worden aangenomen.

Ten tijde van crisis is het voor iemand die sinds 07.02.2011 in België verblijft en niet volledig de Nederlandse taal beheerst uiterst moeilijk om werk te vinden.

Verzoeker heeft zijn identiteitskaart pas ontvangen op 8.04.2011. Dit houdt dat hij pas vanaf die datum pas officieel werk kon gaan zoeken.

Verzoeker die iets langer dan een jaar in België verzoekt van de verwerende partij dat hem meer tijd wordt gegeven om werk te vinden.

Wat betreft de echtgenote van verzoeker, mevrouw [A.], die bij de aanvraag van de gezinshereniging dezelfde inkomsten had als vandaag en op basis van die inkomsten kreeg ze een positieve respons van de Dienst Vreemdelingenzaken op haar aanvraag tot gezinshereniging.

Mevrouw heeft zich ook in 2011 bij VDAB ingeschreven.

Verzoeker verblijft sedert 07.02.2011 in België. De echtgenote van verzoeker was al zwanger toen verzoeker in België aankwam, gezien ze op 27.08.2007 waren getrouwd.

Bij de vele sollicitatiegesprekken zagen de werkgevers dat de echtgenote van verzoeker zwanger was en dat ze haar niet in dienst konden aannemen.

Verzoekster is op 29.04.2011 bevallen van een zoon, [M. B.].

Enkele maanden na haar bevalling begon de echtgenote van verzoekster weer actief op zoek te gaan naar werk. Ook zij heeft vele cv's gestuurd maar telkens zonder resultaat. Doordat de brieven die zij neerlegt dateren van na de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken wilt de echtgenote van verzoekster antwoorden dat ze pas na enkele maanden na haar bevalling weer actief op zoek ging naar werk.

Verwerende partij vergeet ook dat verzoeker als zijn echtgenote werk zoeken in Antwerpen, waarbij er een algemeen gekende discriminatie is op alloctonen op de arbeidsmarkt.

Hieromtrent zijn er al vele artikels in de kranten verschenen dat allocht[one] kandidaten vaak op aparte lijsten worden gezet waarbij hun kandidatuur niet eens wordt opgestuurd naar de werkgevers. Dit aspect wordt wel uit het oog verloren door de verwerende partij.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering aangaande de bestaansmiddelen.

Dienaangaande houdt de bestreden beslissing dan ook een schending in van de informatieplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dit maakt tevens onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

4.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker zich in elk geval niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de wet van 15.09.2009 bepaalt:

“Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

In zoverre verzoeker zich beroept op een vermeende schending van ‘de wet dd. 29.7.1991’, acht de verwerende partij dit middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997,531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van de ‘wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen’.

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137,2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het enig middel van verzoeker wat dit onderdeel betreft in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Overigens betreft de kritiek die verzoeker in zijn middel op de motivering van de bestreden beslissing uit, de inhoud van die motivering en niet haar uitdrukking, zodat zij niet pertinent kan zijn binnen een middel dat verzoeker stelt te steunen op een wet “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Voor zover de Raad verzoekers kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoeker houdt vooreerst voor dat de bestreden beslissing niet correct zou zijn gemotiveerd en zou zijn gebaseerd op onzorgvuldig onderzoek, gezien geen behoeftenanalyse zou zijn gemaakt.

Verzoeker houdt verder voor dat zowel hij als zijn echtgenote steeds naar werk hebben gezocht, doch zonder resultaat.

Verder wijst hij op de crisis en, de zwangerschap van verzoekers echtgenote en de discriminatie van allochtonen op de arbeidsmarkt.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen zorgvuldig en gedegen onderzoek zou zijn verricht.

De verwerende partij wijst in dit verband op de uitdrukkelijke bewoordingen van de bestreden beslissing:

“De referentiepersoon bewijst namelijk niet dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 10 §2 en §5 van de wet van 15.12.1980. Mevrouw geniet namelijk reeds vanaf december 2008 en zeker onafgebroken sedert maart 2010 werkloosheidsuitkeringen. Meneer brengt geen bewijzen van bestaansmiddelen aan.

Beiden zijn ingeschreven bij de VDAB sedert 18.07.2011, blijkbaar zonder verdere opvolging.

Betrokkenen brengen enkele papieren aan waaruit zou moeten blijken dat ze actief werk zoeken: het gaat over met de hand geschreven briefjes, waarop voor de helft geen naam van de zogezegde sollicitant terug te vinden is en die door vormgeving en inhoud niet ernstig kunnen worden genomen. Trouwens, elk van deze briefjes dateert van na de vraag van DVZ om bewijzen aan te brengen van het feit dat actief werk wordt gezocht (07.06.2012). Mevrouw brengt één inschrijvingsformulier aan voor kandidaat thuishulp en dit ook van na 07.06.2012.

Het langdurig genieten van werkloosheidssteun is blijkbaar slechts een probleem wanneer verblijfsrecht in het gedrang komt.

Wat betreft artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: betrokkene verblijft pas sedert 07.02.2011 in België; ook daarom kan niet worden aangenomen dat hij geen familie-, culturele of sociale banden meer heeft met het land van herkomst. Tevens is er een kindje in het gezin sedert 29.04.2011. Al deze zaken wegen niet op tegen het feit dat aan de voorwaarde van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen duidelijk niet wordt voldaan. ”

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te beslissen tot de intrekking van verzoekers verblijfsrecht.

Verzoeker kan, gelet op de hoger geciteerde motieven in de bestreden beslissing, bezwaarlijk voorhouden dat geen behoefteanalyse zou zijn uitgevoerd.

Door de gemachtigde werd aan verzoeker en aan de gemeente Deurne verzocht de gemachtigde in te lichten omtrent verzoekers bestaansmiddelen, zijn tewerkstelling, en die van zijn partner.

De documenten dienaangaande bevinden zich in het administratief dossier en werden door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beoordeeld.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel was dat zowel verzoeker als zijn partner niet in staat zijn om in eigen behoeften te voorzien.

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot het louter stellen dat ‘de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd’ en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen hij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Hij toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

De verwerende partij laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovendien niet bevoegd is om dit onderzoek in de plaats van de gemachtigde te voeren. De Raad kan enkel vaststellen dat dit onderzoek is gebeurd, dat verzoeker de kans heeft gekregen alle nuttige stukken over te maken en dat door de gemachtigde duidelijk wordt uiteengezet waarom deze elementen niet opwegen tegen een behoud van het verblijfsrecht voor verzoeker.

“De Raad meent dat gelet op deze feitelijke vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij, ondanks haar werkwilgheid die door de bestreden beslissing niet wordt ontkend, niet aantoonde aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet te voldoen. De stukken 6 en 7 die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd doen aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijke stukken niet een bewijs van het bestaan van een reële kans op tewerkstelling vormen. De Raad herhaalt dat het bestaan van werkwilgheid in hoofde van de verzoekende partij, die niet is betwist, op zich niet volstaat om een verblijfsrecht te behouden nu dergelijke werkwilgheid niet noodzakelijk het bestaan van een reële kans op tewerkstelling impliceert. Evenmin doet het gegeven dat de verzoekende partij zwanger is en medische beperkingen kent en inmiddels bevallen is van een kind aan het voorgaande afbreuk. Haar

medische beperkingen zijn elementen die er eerder op wijzen dat haar kans op tewerkstelling wordt verkleind. Derhalve toont de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepaling aan." (R.v.V. nr. 70 247 van 21 november 2011, www.rvv-cce.be [...])

"De in artikel 40, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen regelgeving heeft tot doel het bestuur in staat te stellen na te gaan of de burger van de Unie voldoet aan de voorwaarde om als werkzoekende te worden beschouwd. Zoals aangegeven in artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt er hierbij, wat betreft de vraag of de aanvrager een reële kans op tewerkstelling heeft, rekening gehouden met "de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid".

Blijkens het administratief dossier heeft verzoekster slechts één dag gewerkt en legde zij voorts geen sollicitatiebrieven of andere bewijzen voor dat zij een inspanning levert om werk te zoeken noch het bewijs dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Gelet op het gebrek aan deze stukken, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde geoordeeld heeft dat: "Uit raadpleging van de dimona-databank blijkt dat betrokkene sinds haar aanvraag op 2/8/11 tot op heden slechts één dag heeft gewerkt, nl op 16/12/11. Deze ene dag tewerkstelling dient dus beschouwd te worden als marginale tewerkstelling. De betrokkene legt onvoldoende bewijzen als werkzoekende voor (art. 50 §2,3° van het KB van 08.10.1981). Zij legt weliswaar een inschrijving bij de VDAB voor, maar verder geen sollicitatiebrieven of andere bewijzen dat zij een inspanning levert om werk te zoeken en geen bewijs dat zij een reële kans maakt op werk. Bijgevolg wordt haar aanvraag geweigerd dmv een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift diverse redenen waarom zij geen werk heeft gevonden met name de economische crisis, haar laaggeschooldheid en de taalbarrière. doch kan hiermee geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster geen inspanning heeft geleverd om werk te vinden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van de bewijsstukken waarover zij beschikte op het moment van de bestreden beslissing, op een kennelijke onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft voorgelegd om in aanmerking te komen voor het verblijf als werkzoekende." (R.v.V. 82 140 van 31 mei 2012, www.rvv-cce.be)

De verwerende partij herhaalt dat door de gemachtigde terecht werd vastgesteld dat niet langer werd voldaan aan de voorwaarden van art. 10, § 2 Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit ook niet, nu hij niet betwist dat zijn echtgenote gedurende lange tijd een leefloon geniet, terwijl hij niet ernstig kan betwisten dat hij niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, om te voorkomen dat zijn gezin ten laste van het Rijk valt.

Verzoeker toont niet anders aan.

De verwerende partij merkt nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht besliste om verzoekers verblijf in te trekken, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Tenslotte merkt de verwerende partij op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom artikel 8 EVRM zou zijn geschonden."

4.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Het staat daarenboven vast dat

verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kent, aangezien hij ze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Het artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, voorziet onder meer dat wanneer een vreemdeling zijn in België verblijvende echtgenote wenst te vervoegen aan volgende voorwaarde dient te worden voldaan:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de echtgenote van verzoekster een werkloosheidsuitkering ontvangt. Gelet op wat is bepaald in artikel 10, § 5, 3° van de Vreemdelingenwet kunnen deze inkomsten enkel in aanmerking worden genomen indien blijkt dat de echtgenote van verzoeker effectief werk zoekt.

De Raad stelt vast dat verzoeker, in antwoord op de vraag van verweerder om aan te tonen dat hij en zijn echtgenote actief werk zoeken, het bewijs aanbracht dat hij en zijn echtgenote ingeschreven zijn bij de VDAB en dat hij daarnaast zes handgeschreven attesten en een inschrijvingsformulier bestemd voor een kandidaat thuishulp overmaakte. Verweerder oordeelde evenwel dat deze documenten niet toelaten te besluiten dat verzoeker en zijn echtgenote actief werk zoeken.

Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat een vreemdeling ingeschreven is bij de VDAB op zich geen bewijs vormt dat deze vreemdeling actief op zoek is naar werk. Verder moet worden geduimd dat, aangezien op vier van de zes door verzoeker voorgelegde attesten noch zijn naam, noch de naam van zijn echtgenote voorkomt, verweerder in redelijkheid kon oordelen dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid dat deze op verzoeker of zijn echtgenote betrekking hebben. De twee andere handgeschreven attesten laten slechts toe vast te stellen dat verzoeker en zijn echtgenote – die op het ogenblik dat de

bestreden beslissing genomen werd reeds verscheidene maanden werkloos waren – , zich elk eenmaal hebben aangemeld bij een bedrijf dat geen vacatures had en uit het inschrijvingsformulier bestemd voor een kandidaat thuishulp blijkt dat verzoekers echtgenote zich slechts liet inschrijven nadat verweerder haar echtgenoot had verzocht bewijzen aan te brengen inzake het actief zoeken naar werk. Verweerdere standpunt dat niet blijkt dat verzoeker of zijn echtgenote “actief” naar werk zoeken is derhalve niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker stelt dat hij veelvuldig heeft gesolliciteerd. Hij brengt echter geen stukken aan die zijn bewering onderbouwen. Waar verzoeker stelt dat werkgevers veelal niet schriftelijk antwoorden op spontane sollicitaties moet worden benadrukt dat verzoeker ook niet aantoont dat hij of zijn echtgenote sollicitatiebrieven hebben verzonden. Door te stellen dat hij, gelet op de crisis, het feit dat hij geen Nederlands spreekt en de discriminatie van allochtonen, geen kans maakt op de Belgische arbeidsmarkt toont hij evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat er geen bewijzen zijn dat hij actief werk zoekt. Zijn toelichting dat uit de door hem voorgelegde attesten kan worden afgeleid door wie ze werden opgesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit vier van de zes attesten niet blijkt op wie ze betrekking hebben en dat één sollicitatie niet volstaat om het bewijs te leveren van een actieve zoektocht naar werk.

Ook van de bewering dat de echtgenote van verzoeker actief naar werk zou gezocht hebben, maar dat werkgevers, gelet op haar zwangerschap, weigerachtig stonden haar in dienst te nemen werd geen bewijs voorgelegd.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 4 maart 2010,C-578/08) en stelt dat uit dit arrest blijkt dat een concrete beoordeling van zijn situatie vereist was kan het volstaan op te merken dat uit motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker en zijn echtgenote en heeft vastgesteld dat zij slechts over een werkloosheidsuitkering beschikken en deze uitkeringen niet kunnen worden beschouwd als stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen daar zij niet tevens het bewijs leveren dat zij actief werk zoeken. Verzoeker betoogt dat verweerder had dienen te onderzoeken of zijn echtgenote of familieleden nog over andere inkomsten beschikten om hem te onderhouden, doch gaat voorbij aan het gegeven dat verweerder hem uitgenodigd heeft alle dienstige inlichtingen over te maken en dat hij geen stukken aanbracht waaruit blijkt dat zijn echtgenote andere inkomsten heeft. Ook bij zijn verzoekschrift voegt hij geen stukken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verweerder met bepaalde inkomsten geen rekening heeft gehouden die zouden nopen tot een bijkomende behoeftenanalyse, zodat tevens niet kan ingezien worden welk belang hij heeft bij zijn grief.

In zoverre verzoeker lijkt te willen stellen dat verweerder slechts in de mogelijkheid was om op het ogenblik dat hij een aanvraag tot gezinshereniging indiende te verifiëren of zijn echtgenote beschikte over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen kan het volstaan aan te geven dat artikel 11, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat verweerder met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles kan verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.3.4. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting, waarbij hij lijkt voorbij te gaan aan het gegeven dat verweerder hem op de hoogte bracht van het feit dat hij overwoog zijn verblijf te beëindigen en hem de kans bood om alle dienstige inlichtingen mee te delen, ook niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid en niet is gesteund op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de informatieplicht wordt bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt.

4.1.3.5. Verzoeker wist of behoorde te weten dat verweerder gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel een einde kon stellen aan zijn verblijf indien hij niet voldeed aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen het vertrouwensbeginsel heeft miskend.

4.1.3.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoeker toont niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Verzoeker kan zich derhalve niet nuttig beroepen op deze richtlijn.

4.1.3.7. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel bij het nemen van een beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet in casu in het eerste middel niet uiteen op welke wijze artikel 8 van het EVRM is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé en familieleven.

Verzoeker is op 27.08.2007 getrouwd met mevrouw [H. A.], van Marokkaanse nationaliteit, geboren te Marokko op 25.06.1971 en woonachtig te 2100 Antwerpen,[...]. Mevrouw heeft een verblijfstitel in België.

Via de gezinshereniging is verzoeker aangekomen in België.

Hij verblijft sedert 07.02.2011 in België.

Op 29.04.2011 heeft verzoeker en zijn echtgenote mevrouw [A.] een zoon, [M. B.], gekregen.

Door een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om grondgebied te verlaten, wordt artikel 8 EVRM ten zeerste geschonden.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout;

“(…) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (C.E. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

“le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les

rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. » (C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

« L'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 §2 van het EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

"Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée" et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n°78.711, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker hier al meer dan 1 jaar verblijft en hier zijn gezinsleven als zijn privé-leven heeft ontwikkeld, schendt men artikel 8 van het EVRM.”

4.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de intrekking van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, geen verboden inmenging in de uitoefening door verzoeker van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

De verwerende partij merkt op dat de intrekking van het verblijfsrecht, niet noodzakelijk een permanent karakter heeft, nu niets verhindert dat verzoeker een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indient, wanneer hij zich in regel heeft gesteld met de geldende wettelijke bepalingen, inzonderheid wat betreft de voorwaarde dat de referentiepersoon in staat moet zijn de persoon die hem vervoegt, te onderhouden.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van art.8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de

bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl het langdurig ontvangen van een leefloon, zonder daadwerkelijke stappen te ondernemen die tot een tewerkstelling kunnen leiden, onmiskenbaar een schending uitmaakt van het economisch welzijn van het Rijk.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het kan niet worden betwist dat artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, gedurende een periode van drie jaar, toelaat te oordelen dat een vreemdeling die in het kader van een gezinshereniging naar België kwam niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Tevens moet worden gesteld dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid nodig is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708) en dat een Staat ook maatregelen kan nemen ter bescherming van het economisch welzijn van het land, wat impliceert dat een Staat kan eisen dat een vreemdeling die hiertoe geen bijdrage levert, in bepaalde gevallen, het verblijf in het Rijk kan worden ontzegd.

Verzoeker zet uiteen dat zijn echtgenote en kind in België verblijven en dat hij, tijdens zijn verblijf in het Rijk, een privéleven heeft ontwikkeld. Hij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan echter zonder meer worden afgeleid dat verweerder de particuliere belangen van verzoeker wel degelijk in aanmerking heeft genomen en van oordeel was dat deze belangen niet opwegen tegen het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de verblijfswetgeving. Verzoeker toont niet aan dat verweerders zienswijze kennelijk onredelijk is. Het feit dat zijn echtgenote in België over een verblijfsrecht beschikt verhindert verzoeker immers niet om zich met haar in Marokko of elders te vestigen. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat verzoeksters echtgenote zelf het grootste deel van haar leven in Marokko verbleef, dat zij geen werk heeft en dat zij naar België kwam om haar eerste echtgenoot, met wie zij kortstondig gehuwd was, te vervoegen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij belangrijke banden met België heeft. Hij zet daarentegen uiteen dat hij geen werk heeft, stelt de taal van het gewest waar hij verblijft niet te kennen en houdt voor het slachtoffer te zijn van discriminaties.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat er sprake is van een niet toegelaten, disproportionele inmenging in zijn privé- of gezinsleven.

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder bovendien terecht op dat de bestreden beslissing verzoeker niet verhindert om, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een verblijfsrecht in België te verkrijgen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK